

Sihirli Kalem

Emine DOĞAN

Suskunluğunun altındaki gizemi dışa vurmak istemeyen bir hali vardı. Elleri titrek, gözleri buğulu ve sesi ürkek... Parlayan sapsarı saçları, bir yaz gününde öğle vakti ışıldayan güneşi andırıyordu. Bembeyaz yüzü, koskoca bir pamuk tarlasını resmediyordu sanki. Bu kırılğan, sakin duruşunun altında boynu bükülmüş bir başak mı yoksa hırçınlığından içinde fırtınalar kopan, fırtına öncesi sessizliği yüreğinde barındıran bir kaplan mı var henüz karar veremiyorum. Ben bütün bunları düşünürken o hiç kıpırdamadı yerinden. Ne önündeki arkadaşının saçını çekti ne de arkasına dönüp birine bir şey söyledi. Hatta sınıfta uçuşan uçaklardan saçlarının arasında kalan uçağa bile tepkisizdi. Niyeydi bu yılgınlık? Niyeydi bu cansızlık ve yorgunluk? Onun dışında herkesin ne düşündüğünü, ne yapmak istediğini, dersi dinleyip dinlemediğini az çok tahmin ediyordum. Ama o? O öyle değildi. Ona baktığımda gözlerim dalıyor, boşlukta sallanıyorum, dikkatim dağılıyor. Ve sanırım bunu çocuklar da hissediyorlar. Bir çare bulmalıydım. Bu çıkmazdan hem onu hem de kendimi çıkarmalıydım. Ama nasıl?

Yorgunluktan, halsizlikten edecek tek kelimem yoktu. Uzun uzun çaldığım zilden sonra kapıyı açan anneme selem verir vermez odama girdim. Bitkindim... Üzerimi değiştirdikten sonra kahvemi aldım elime. Geçtim masamın başına. Kahveden aldığım birkaç yudum bütün bedenimi huzura boğdu sanki. Hayattaki en büyük zevkim buydu işte. Kafam şişmiş bir şekilde geldiğim evimde, elimde kahvem, o çok sevdiğim sandalyeme oturmuş, kelimelere sığdıramayacağım Bursa manzarasını seyretmek...

Bir korna sesiyle irkildim. Yaklaştım pencereye. Dışarıda bağırs çığırs top oynayan çocuklar, işten çıkarak evine giden, bütün günün yorgunluğunu üstünde taşıyan insanlar vardı. Nedenini az çok tahmin ettiğim bir his vardı içimde. Tarifi imkansız bir gönül rahatlığı. Haftalardır ilk kez böyle hissediyordum. Sonbaharın en güzel günlerinden biriydi bugün. Yollar sararmış yapraklarla, gördüğüm her insan bütün bir senenin yorgunluğuyla doluydu. Ancak güzün verdiği hüznün,

bütün günün yorgunluğunun ve bitkinliğinin yanında bir huzur vardı yüreğimin derinliklerinde. Soğuyan havaya inat güneş bütün gücüyle insanlık için çalışıyor, ısıtıyordu titreyen içimizi. Gönlüme ilkbahar gelmiş, bütün kırılabilirliğiyle gelincikler açmıştı. Korkuyordum o gelincik yapraklarının bir anda dağılmasından. İçimdeki huzura çok tedbirli davranıyor, mutluluk sarhoşu olmaktan çekiniyordum. Düşündüm sonra. Bugün niye her şey bu kadar güzel görünüyordu? Yorgunluktan gözlerimi zar zor açık tutsam da içim kıpır kıpır. Bütün bu günü, sonbahar akşamını ilkbahar akşamına, yaz serinliğine çeviren bir gülümsemeydi. Sadece bir gülümseme... Güldüm kendi kendime. Bir gülümsemenin bende bıraktığı izlere güldüm. Arife gününün son saatlerinde hiç umudu yokken bayramlık alınan bir çocuğun sevinciydi bende. Sadece gülmeseydi de benimle konuşsaydı, katılsaydı derslerime ve anlatsaydı içinde kopan fırtınaları ne yapardım çok merak ettim. Ve o günlerin de geleceğini, onun çok iyi bir arkadaşı, çok iyi bir sırdaşı ve hepsinden önemlisi onun her alanda gelişmesine yardım edecek bir öğretmeni olacağını hissettim o anda. Sonra aklıma nerden geldi bilmiyorum ama şunları düşündüm: Bazen hayat hiç beklemediğimiz, hiç düşünmediğimiz bir yerden vuruyor bizi. Bir sıyrık alıyoruz bir ağaç dalından. Sonra bir bakıyoruz her yer kan revan. Bütün bedenimiz, yüreğimiz, gözlerimiz kan revan...

Seyrine doyamadığım Bursa'ya bakarken kahvem çoktan bitmişti. Gözlerim Bursa'ydı, aklım onda. Bugün derste hiç beklemediğim bir an göz göze geldik benim güzel kızım. Yüzü o kadar masum, o kadar güzeldi ki... Bugün yüzünde, gözlerinde bir gülümseme vardı. Çok umutlandım. Onun için verdiğim bütün emeklere karşılık verecekti, inanıyordum. Hayatı ciddiye almayan duruşunun altında çok parlak bir zeka saklıyordu. İşte bu yüzden de çok istiyorum susmasını, konuşsun, haykırınsın içindekileri, aklındakileri, gönlündekileri...

Okul açılalı iki ay olmuştu. İlk bir ay ona baktığımda dalıp gidiyordum, dikkatim dağılıyordu. Bu geçen bir ayda çok ısındık çocuklarla birbirimize. Daha çok vakit geçirmeye başladık hepsiyle. Teneffüslerde, okul çıkışlarında... Sadece onun duruşunda bir değişim olmadı. Çok üzüldüm, çok düşündüm. Gözlerimle içimdekileri anlattım ona. Suskunluğunu bende bozmasını istediğimi haykırdım bakışlarımla. Ve sonunda bugün ilk tepkimi aldım ondan. Bir gülümseme...

Aradan aylar geçti. Koskoca bir kış bitmişti bütün çetinliğiyle. Karlar arasında ufacak bir ekmek kııntısı arayan küçücük bir serçe gibi bana doğru adımlar atmasını bekledim. En soğuk günde serçenin bulduğu ekmek kııntısını, yani umudu o da bende bulsun istedim. Bekledim, bekledim, bekledim... Ve bugün 21 Mart. Yani Nevruz Bayramı, baharın bayramı... Bahar bütün sevinciyle, umuduyla ve heyecanıyla koşar adımlarla geliyordu. Kuşlar yana yakıla karlar arasında ekmek kııntısı aramıyordu artık. Neşeyle cıvıldaşıyor, baharın gelişini hep birlikte

kutluyorlardı. Baharın gelişini sadece kuşlar değil biz de kutluyorduk. Çocuklarla dışarıda kitap okuyor, gezilere çıkıyorduk. Çocuklar çok seviyorlardı beni. Ben de onları tabii. Sevmenin ötesinde güveniyorduk birbirimize. Bütün yıl boyunca çok güzel şeyler paylaştık. Bir tek o uzak durdu. Boğmadım onu. Zamana bıraktım. Israr etmedim hiçbir konuda.

Haftalardır düşündüğüm şeyi bugün yapmaya karar verdim. Çocuklara bugün ders işlemeyeceğimizi, onlara masal anlatacağımı söyledim. Onlardan kitaplarını kaldırmalarını ve en sevdikleri kalemlerini çıkarmalarını istedim. Meraklı gözlerle baktılar bana. Sabırsız ve çok meraklı olanları durmadan kalemi ne yapacaklarını sordu.

-Öğretmenim masal dinlerken kalemi ne yapacağız?

Bütün sorulara kulak tıkayarak onları daha çok meraklandırıdım. Bir de kağıt çıkarın bakalım kaleminizin yanına, dedim.

-Şimdi anladım, öğretmenim. Anlattığınız masalı biz de yazacağız, değil mi? Hep bir ağızdan tekrarlıyorlardı bu fikri ilk defa söylüyorlarmışçasına.

-Hayır, benim güzel çocuklarım, dedim. Herkes kendi masalını yazacak. Şimdi beni çok dikkatli dinleyin.

“Evvvel zaman içinde, aslında zamanın dışında... Hem çok uzakta hem de çok yakında bir yerlerde... Bazen bir dev kadar büyük bazen de bir nokta kadar küçük... Rengarenk, sihirli bir kalem varmış. Bu sihirli kalem bütün çocukların rüyalarına girermiş. Kendilerinin de bu kaleme sahip olacakları günü düşlerlermiş. Ancak sihirli kalemi herkes elde edemezmiş. Elde eden herkese de bütün sırlarını vermezmiş. İki özelliği varmış sihirli kalemin. Bunlardan birisi bütün insanlığın istediği bir özellikmiş ki bu yüzden herkesin aklı fikri bu kalemdymiş. Bunun yanında ikinci özelliği de insanlığın pek başaramadığı bir özellikmiş ki bu yüzden de sihirli kaleme herkes sahip olamıyormuş.”

Çocuklar meraklı gözlerle masalın devamını bekliyorlardı. İlgilerini çekmişti anlaşılın. O da bekleyiş içerisindeydi. Belli ki o da meraklanmıştı. Isınan havanın onu da ısıtacağını, biraz daha hayata bağlayacağını hissediyordum.

“Bu özelliklerden ilki: Bu kalem tertemiz bir kağıda ne yazarsa gerçek oluyormuş. Unutmak istenilen bir olay yazılırsa unutuveriyormuş insan onu, siliveriyormuş geçmişte bıraktığı yara izlerini. Kalemin ikinci özelliği ise kalbini ve sırlarını sadece hep doğru söyleyen insanlara açmasıymış. İşte bu yüzden ona sahip olan hiçbir kötü insan amacına ulaşamamış. Hep iyilere yardım etmiş sihirli kalem. Genellikle de çocuklarla dost olmuş. Sevimli, yaramaz ve masum çocuklarla... Tarih boyunca yazdı çocuklar en çok istedikleri oyuncakları... Kırmızı bir yarış arabasına, saçları

sapsarı bir bebeğe, rengarenk kanatları olan bir kuşa dönüşüverdi sihirli kalem. Yazdılar, elde ettiler, unuttular... Ama bir tanesi öyle bir şey istedi ki sihirli kalem den. Şaşırdı kaldı. Hiç bu kadar şaşırmamıştı. Şaşkınlık mı korku mu sevinç mi bilemedi aslında. *En çok sevdiği kalemle yazı yazan bütün çocukların kalemi sihirli kalem olsun.* Önce korktu dedim ya sihirli kalem. Bölünmekten, kaybolmaktan, benliğini kaybetmekten korktu. Sonradan sevdi bu fikri. Milyonlarca çocuğu, minyonlarca yüreği sevindirmek, istediklerini vermek, istemediklerini ondan almak... İşte bu yüzden kabul etti sihirli kalem. O gündür bugündür sihirli kalemin hikayesini dinleyen çocuklar en sevdikleri kalemde buldular onu. Yazdılar bütün istediklerini. Ve yazdılar akıllarının bir köşesinde kalan unutulmak isteneni.”

Çoğu şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Ancak o çoktan başlamıştı yazmaya, içini dökmeye. Birkaç dakika sonra bütün kalemler yazmaya başladı ince ince. Buluştu sihirli kalemler ve yürekler. Yazdılar, yazdılar, yazdılar... O kadar çok merak ediyordum ki neler yazdıklarını. Hepsinin yüzünde bir gülümseme, kalemle sohbet eder bir halleri vardı. Ders bitiminde topladım bütün kağıtları. Onunki tamamen doluydu. İnci gibiydi yazısı. Suskunluğunu yazıyla gideriyor olmalıydı. Yazarken zevk aldığını hissettiriyordu insana.

Okul bitmeli, hemen yazılanları okumalıydım. Teneffüste okuyarak büyüyü bozmak istemedim. Kahveni elime alıp Bursa'yı seyrederken okumak istiyordum. Yoldaydım. Düşünceler denizinde sıyrılıp indim otobüsten. Eve doğru yürürken aylar süren bekleyişim geldi aklıma. Acaba son buldu mu diye geçirdim içimden. Eve gelişim kahveni hazırlayıp masama oturuşum beş dakika aldı, almadı. Ve aldım elime bütün kağıtları, çıkardım çantamdan. Önce onun kağıdını buldum. Okumaya başladım yazdıklarını. Sohbet etmeye başladım aylardır hayatla konuşmayan öğrencimle...

“Yaz, ey kalemim! Yaz içimdekileri, yüreğimdekileri. Bütün bir yıl boyunca benimle konuşmak, derdimi anlamak, bana yardımcı olmak uğruna çırpınan öğretmenim için yaz.”

Çok seviyordum onu. Kimseye zararı yoktu. Bana da çok faydası vardı. Onunla oynarken dünyanın en mutlu çocuğu bendim. Hayata neşeyle bağlanıyordum onun yanında. İşte bunu fark ettiğim bir gün onun adını “Neşe” koydum. O benim neşem, hayatın neşesi, benim biricik köpeğimdi. Kalemim gülme bana herkes gibi. “Köpekten de hayatın neşesi mi olur!” deme, lütfen. Demeyeceğini düşündüğüm için yazıyorum bunları ama sen de diğerleri gibi şaşırtma beni, kanatma içimi, dağlama yüreğimi. Ben onunla oynarken hayattan zevk aldım. Nefes aldığımın, yaşadığımın farkına vardım. Ama sonra... Ne mi oldu sonra? Bu vicdansızlığı anlatmadım kimseye. Ne anneme ne babama ne de arkadaşlarıma. Hep sustum. Anlatamadım dilim varmadı. Durmadan sordular. Suskunluğumun ardındaki neden merak ediyorlardı. Kendi kafalarında

senaryolar yazıyorlar, bana soruyorlardı. Sustum. Onlar sordu, ben sustum. Ben sustukça sinirleniyorlar, bazen de ellerini kaldırıyorlardı. Umurumda değildi. Konuşunca hiçbir şey değişmeyecekse, dünya yine aynı kalacaksa niye konuşacaktım? Niye nefesimi boş yere harcayacaktım? Bir süre sonra herkes alıştı benim susan halime. Artık sormaz oldular bu davranışımın nedenini ve ortalıklardan kaybolan Neşe'yi. Önceleri onu kayboldu sanıp aradılar. Susmamı da çok sevdiğim köpeğimin kaybolmasına yordular. Onu bulamayınca da bıraktılar peşini. Hem Neşe'nin hem de benim peşimi... Artık rahattım. Kimse beni soru yağmuruna tutmuyordu. Sonra okullar açıldı. 6. Sınıfa geçmiştim. Korkuyordum. Öğretmenlerimin beni sorgulamasından korkuyordum. Birkaç tanesi denedi ama çabuk pes etti. Ama içlerinden bir tanesi, sınıf öğretmenim bana hiç sormadı. Derste bana her yaklaştığında kalbim küt küt attı. Soracak sandım. Sen neden konuşmuyorsun, diyecek sandım. Ama yapmadı. Beni bana bıraktı. Ama gözleri bırakmadı beni. Sanki haykırdı benimle konuş, benimle boz suskunluk orucunu diye. Çok sevdim onu, sınıfça çok sevdim. En çok da ben... Ve o günden sonra ilk defa birine güvendim. Birine açmaya karar verdim yüreğimi. Daha hiç konuşmadım onunla kalemim. Yarın önce sınıksık sarılacağım ona, sonra da anlatacağım. Anlatıp kurtulacağım sıkıntıdan. İnsanların kötülüğüne inandığım ve onlara güvenimi yitirdiğim o günü anlatacağım. Biliyorum buraya yazınca sen onu unutturacaksın zaten... Ona da anlatacağım ki tamamen çıksın aklımdan o gün.

Bahçedeydik. Her zamanki gibi akşam yemeğinden sonra Neşe'yle başladık oynamaya. Neşe'nin keyfi yerindeydi. Bahçenin dışına çıkmak istiyordu. Aralık kalan kapıdan fırladı yola doğru. O an koştum içinde bir şeyler. Hissetmişim sanki olacakları. Kapıdan çıkar çıkmaz yerde kanlar içinde yatan köpeğimi görmeden önce otomobilin çarpmasıyla çıkan acı acı inlemelerini duydum. Koştum yanına. Çoktan kesilmişti sesi. Arabadan iri yarı, bıyıklı bir adam indi. Önce bana baktı sonra da Neşe'ye. Umursamaz bir tavırla: "Ben de bir çocuğa çarptım sanmıştım. Neyse ki bir köpek..." kulaklarımda çınlıyordu bu ses. "Neyse ki bir köpek..." Başka hiçbir şey duymuyordum ve bir yandan da tekrar ediyordum. "Neyse ki bir köpek..." Oturdum duvarın kenarına. Adam aldı Neşe'yi çöp kutusuna attı. Gözümün önünde attı. Ve oradan uzaklaştı. Ağlıyordum. Sessizce ağlıyordum. Daha beş dakika önce ne kadar mutluyduk. Şimdi... Neşe yok, ben de karanlıklarda sağır ve dilsiz...

İşte ey sihirli kalemim... Bütün derdim bu. Anlatsam birine anlamaz dedim. Başka bir köpek almaya kalkarlar, dedim. "Alt tarafı bir köpek değil mi?" demelerinden korktum. Ve kaçtım insanlardan. Anlamayan, sadece kendini düşünen ve başka hiçbir canlıyı önemsemeyen insanlardan..."

Gözyaşları içerisindeydim. Kâğıt sınırlıklam olmuş, yazılar birbirine karışmıştı. Hıçkırıyordum. Tek isteğim vardı. Sabah olsun, yavruma sarılayım...